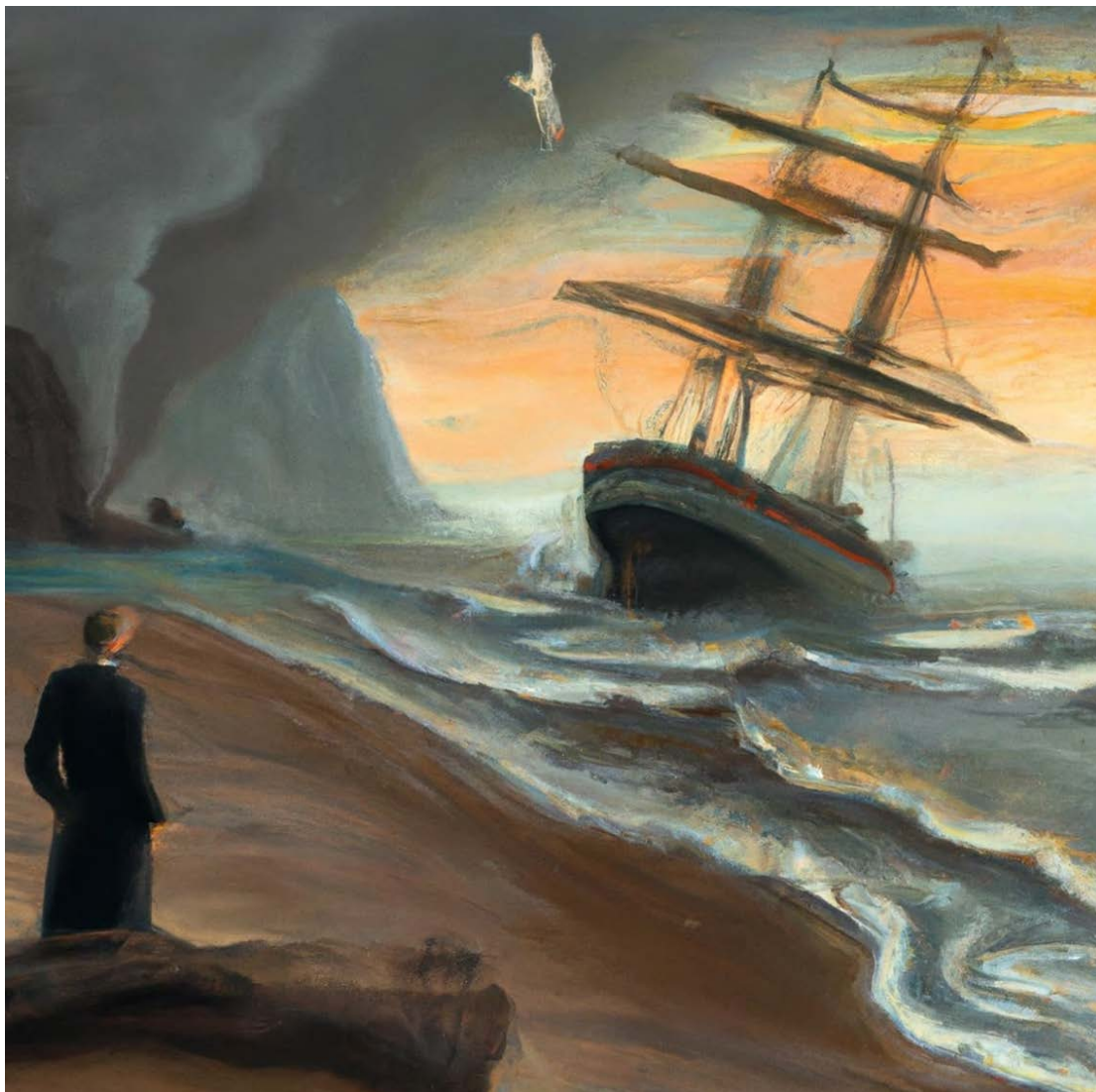

Szabó Attila

DIAPORÁMA

[A HONOLULU-STAR REGGEL INDUL]

2023-04-15 | A HONOLULU-STAR REGGEL INDUL, VERS

Legutoljára a kapitány, ezt tudjuk.
És valljuk is
a kötelesség fűtetlen oltára előtt térdepelve,
miként a gyermek, aki
tévelygésében is magabiztos meggyőződéssel
hirdeti az állhatatosságot, s talán ebben lehet is némi igazság,
és nemcsak naivitása készzeti kiállni

a mélység peremére, a tajtékos habok fölé,
bízva a repülés képességében,
mint egy angyal.

Áll a magasban.

Udvarias szárnylebegéssel
engedi maga elé a menekülőket,
bolondok, mind odavesznek majd, hit nélkül,
igen, a repülés hite nélkül könyörtelenül elmerülnek a habokba,í
lehúzza őket a mély, lesüllyednek a remény
biztonságosnak vélt gumicsónakjával együtt,
ami ingatag, úgyhogy soha, de soha nem fognak partot érni
... de ezt tudjuk, tudják ők is.

Tudja a kapitány is, tudja jól, mégis előreengedi
a személyzetet, bocsánat, a vendégeket előbb,
menjenek csak, ha már ennyit fizettek,
utána a személyzet, a konyhások először,
mert enni kell, a legsúlyosabb tragédiában is előbb-utóbb
korog a gyomor,
erről a szükségszerű szerepkörrel nem nyitok vitát,
amit a szakácsok képviselnek
a tenger terített asztalánál,
a felfuvalkodott vízi hullák degusztációs menüjét szervírozva
díszes terítéken: foszló szmokingok, szoknyák és a tengerfenékre
lassan lebegő igazgyöngyök dekorációja,
egy-két elbomló nyakkendő játékos lebegése komoly művészi erőt sugall,
arannyal futtatott textúra, színhús, kollagén, párnás zsírrétegek
között ficergő apró halak, és cápák határozott állkapocs nyomaival
szeletelt bélszín carpacciók terített asztala,
lebeg a felszín, hívja a mély.

És a kapitány csak áll a lassan függőlegesre emelkedő
hajótaton,
kiemelkedik a vízből, mint Mózes,
előtte kettéválik a víztükör,
de ezt csak a szívóhatásnak engedelmeskedő
hatalmas hajótest merülése okozza
egy pillanatra; áll,
nézi alant elkékült arcú, puffadt kormányosát,
hogy az is már, csóválja a fejét, az is már oda,
kezében még a kormány markolata,
az utolsó kétségbeesett navigáció
emléke, ami feloldódik majd úgyis, szűnik a görcs,
kisimulnak az ujjak, hártját von közénk a sós víz,
akkor már jó lesz.

Utoljára a kapitány.
Amikor már senki sem látja, amikor a vizenyős tekintetek
már nem az ég felé, azaz nem rá figyelnek,
ahogy ott áll a hajó tatján magányosan,
fújja a szél a kabátját,
kócolja vizes haját,
mint egy Caspar David Friedrich festményen,
és hősként gondolnak rá,
az utókor mindenképpen,
mert az utókor nagyon szeret hősként
tekinteni a kapitányokra, akik a menekülő patkányok,
utasok és a személyzet után még mindig
a süllyedő hajó fedélzetén állnak,
rendületlenül.
S csak miután senki, sem az utasok, sem a legénység,

sem az utókor nem látja már, akkor lebbenti meg szárnyát,
s mint egy gyermek, tévelygésében is magabiztos meggyőződéssel:
elrepül.

kép | labs.openai.com